

fige noget Nyt. Hvad jeg ellers vilde have sagt, er allerede udtalt af mine ærede Venner. Alligevel har jeg ikke kunnet undlade, forinden Forhandlingerne sluttes, at hyltre min Utilfredshed med, at man nu vil slaa den Grundlov ihjel, som vor uforglemmelige afdøde Konge har skænket Folket, og som Folkets store Fleerhed har været saa glad ved og levet saa lykkelig under, og hvorfor? Fordi det ved denne sandt sig betrygget! Jeg er overbevist om, at Folkets store Fleerhed seent eller aldrig vil glemme denne Grundlov, men ved given Leilighed vil søge at faae den tilbage igjen. Den nye Grundlov, som nu sandsynligvis snart vil træde i Kraft, vil efter min Overbeviisning aldrig sætte Nos i Folket, aldrig give No og Tilfredshed. Og hvorfor vil den ikke? Fordi Folket ved den ikke vil føle sig lykkelig. Til Slutning kan jeg kun trøste mig selv og mine Meningsfæller med, at naar vi have gjort Alt, hvad vi i denne Sag kunde for at opretholde 5te Juni-Grundloven, og den dog ikke holdes vedlige, da kan det ikke lægges os tillast, om den alligevel bper.

H. C. Nielsen: Som der er hyltret af en æret Landssthingsmand idag, maa jeg ogsaa udtale, at jeg ikke troer, at jeg ved de saa Ord, som jeg ønsker at udtale, vil kunne fremføre Noget, som kunde indvirke paa Sagens Realitet, eller Noget, som kunde bestemme de ærede Medlemmers Afstemning, da de vistnok allerede forlængst maae være paa det Reue med sig selv om, hvorledes de betragte denne Sag; men naar jeg besaaget ønsker at fremføre nogle saa Ord, er det med Hensyn til den forskjelligte Situation, hvori de Medlemmer staae, som tidligere have været Medlemmer af Rigsdagen under de Forhandlinger, som ere gaaede forud for denne sidste, fra den, hvori de Medlemmer befinde sig, med Hensyn til hvilke dette ikke har været Tilfældet. Jeg anseer det ikke for en Forpligtelse for de enkelte nye Medlemmer hver for sig at begrunde eller motivere deres Anskuelse; men det enkelte Medlem kan dog føle en Opfordring hertil, og jeg har troet ikke at spille Tiden; da der dog idag er faldet saamange Udtalelser, ved ogsaa at udtale min Anskuelse. Jeg har ikke været i Tvivl, ogsaa

førend jeg kom her, om den Maade, hvorpaa jeg maatte betragte denne Sag. Jeg har staaet, troer jeg nok, jeg tør sige, saa temmelig udenfor Partierne, men jeg har ikke undladt at følge Sagen, jeg har ikke undladt at danne mig en Anskuelse, jeg har erkjendt, hvad der ofte nu og ogsaa tidligere er blevet udtalt her, at vore Forfatningsforhold uafviseligt medførte, at vi maatte stræbe hen til en Ordning. Denne Uafviselighed gjør, at jeg ubetinget maa slutte mig til en Ordning som den, vi nu kunne opnaae, selv om jeg maatte have Adskilligt at erindre imod den og ikke havde villet undlade paa tidligere Stadier, hvis jeg da havde været Medlem, at nære en afvigende Mening, maa ske endogsaa at give en afvigende Stemme. Men det er ikke nu her Stebet dertil. Jeg anseer det, som sagt, som en uafviselig Fornødenhed nu at tage det foreliggende Forslag; jeg anseer det under de nu bestaaende Forhold for at ville være et Gode, naar vi kunne naae den Ordning, som dette giver. Det er af flere ærede tidligere Talere i dette Møde med en vis Tilfredsstillelse blevet fremhævet, at en Deel, en stor Deel af Thinget er i den Grad utilfreds med Udkastet, at de ikke ville modtage det, og at den anden Deel ikke er fuldkommen tilfreds med det. Det har forbausset mig at høre et saadant Argument. Man skulde dog ikke troe, at man i den Grad kunde glemme den Maade, hvorpaa den Ordning, som nu foreligger, er kommen frem, man skulde ikke troe, at man i den Grad kunde glemme, at der ingensinde er fremkommet et menneskeligt Værk, som Enhver i alle Maader vilde være tilfreds med; man skulde heller ikke troe, at man kunde glemme, at det Udkast, som foreligger, er udgaaet af de forskjellige Partiers Tilnærmelse til hinanden, medens man dog veed, at Den, som maa opgive Noget, ønsker hellere at beholde det, som han har maattet renoncere paa. Hvad specielt angaar den Deel af Sagen, som, saa at sige, kan kaldes det brændende Punkt, Ordningen og Sammensætningen af Landstinget, da kan jeg ikke Andet end erkjende, at jeg anseer det for, hvad man har kaldet det — et Fremskridt eller en Tilnærmelse henimod det Princip, som jeg anseer for det rette ved Dannelsen af et Lo-Kammer, ved Dannelsen af et Landsting i Relation til Folke-